

mogočna luč, odprle so se trepalnice na široko, v veliki daljavi so se zibale mogočne sence, ali bodočnost je bila nova. Neznana, daljna, komaj jo je slutilo srce hrepenenja polno... Vstala je v očeh mogočna luč, gorelo je v globokih tolmunih, to je bilo

hrepenenje... Ali profesor ni videl ničesar, ponovil je svoje besede mrzlo in hladno:

„Moje stvari spravite na kolodvor!“

Odpeljal se je še isti dan in potem se ni vrnil nikoli več. Zblaznel je in umrl še isto leto.

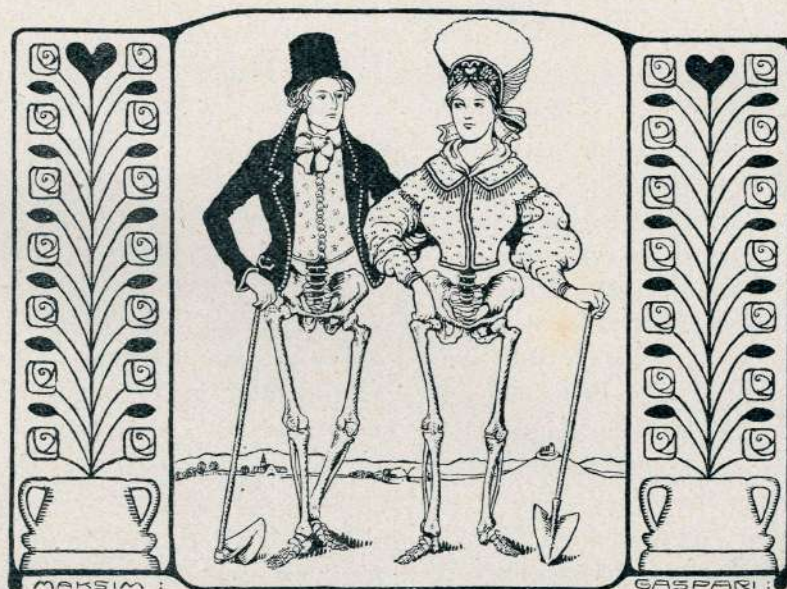

ŠKEDENJKA:

VSEH MRTVIH DAN.

Lahna sapa veje čez grobove,
ki jo tajnostna pošilja jésen —
ž njo potrtost in otožje plove,
klanja sloki se v pozdrav mecesen.
V drugi danes mirodvor je sliki,
kot da ne trohne v njem upi strti —
v tul in trak so skriti spomeniki,
raste tubiroza kakor v vrti.
Skromno luč brli ob nežnem cvetu,
da ne vpihnje je plamen nebesni,
tukaj starčku v čast in tam dekletu,
ki je štelu jedva nekaj vesni.

Do žalujk, do vrb, k gomili tihi
zvabil je mrliški zvon poznance,
in sorodstvo, ki s solzami, vzdihni,
tajno moli za nezabne ranjce. *jm*
Danes je pobožna vsaka duša,
nevedé obraz je slehern resen,
ko da ga svari mokrotna ruša,
ali žalostna pogrebna pesen.
In ko človek se odtod poslavlja,
od domovja žalosti in kesa:
o, kako pomembno ga pozdravlja
z žalostnim „Na svidenje!“ — cipresa!

Življenje in smrt.

Po stari kranjski sliki narisal M. Gaspari.